

[Miljøministeren]

derfor, at jeg må føje til, at jeg desuden er indstillet på at søge kontakt med de svenske myndigheder med henblik på at undersøge, om Barsebäckkomiteen også kan tage spørgsmålet om sikkerhed ved transport af atomaffald gennem Øresund og Store Bælt op til vurdering, altså begge farvande.

Når hr. Camre spørger, om vi kan bede svenskerne udsætte transporten i Øresund og kun gennemføre den gennem Store Bælt, indtil der er en afklaring – og så føjer hr. Camre til: fordi det jo ikke er så risikofyldt – forudsætter det i virkeligheden, at man accepterer, at Øresund er mere risikofyldt end Store Bælt. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom på, at de to farvande betragtes af sagkyndige som ligeværdige. Sikkerheden er altså lige stor på transporterne begge veje. Når vi har anbefalet, at man benytter Store Bælt, er det ud fra den betragtning, at hvis der sker uheld, er befolkningsmængden ringere omkring Store Bælt, og derfor vil effekten på den negative side af et uheld ikke være så stor.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg bliver nok nødt til at sige til hr. Camre, at meget tyder på, at landtransport vil være mere sikker, men selvfølgelig under forudsætning af, at den kommer på skinner. Her kan man håndtere de ulykker, der kan opstå, og her tænker jeg først og fremmest på brand omkring beholderne, der er testet til at kunne tåle brand i en halv time og sandsynligvis også vil kunne tåle det lidt længere. Det vil sige, man kan bedre få slukket, hvis det foregår på land, end hvis det foregår til søs. Der er altså større sikkerhed ved at jernbanetransportere.

Hr. Camre siger, at de er nødt til at sejle. Denne side af sagen om hele oparbejdningsløsningen burde vi nok have diskuteret lidt mere, altså dette om at, ja, formanden må undskylde, det hedder altså »tisse i bukserne for at få varmen«. Det siges, at det ikke er nogen praktisk måde at løse varmeproblemet på, og på samme måde er dette heller ikke en praktisk måde at løse problemet på. Denne måde vil give os nogle andre enorme problemer.

Til ministerens gentagelse af det fremragende beredskab. Jeg nævnte i min tale sø-

værnets operative kommando. Jeg har skam megen tillid til marinen, det er slet ikke det, jeg vil anfægte. Men det, marinen har lovet, er, at hvis nu de hører, at der er et eller andet galt, ringer de til statens institut for strålehygiejne, hvorefter den vagthavende først skal komme og måle sådan efterhånden og dernæst måle, om han nu skal måle én gang til. Det er det bedste beredskab, vi har. Derudover har vi et beredskab om, at den store ulykke slet ikke kan ske, hvis jeg hørte ministeren rigtigt. Det er jo også en slags beredskab, i hvert fald så længe den ikke er sket, at sige, at det kan ikke ske.

Jeg, har ikke fået svar på dette med brand. Halvanden time har vi fået at vide det kan brænde, hvorefter det så småt begynder at lække. Jeg ved ikke, om vi igen skal henvende os til den nautiske erfarne hr. Tørnæs og spørge: hvor lang tid kan en skibsbrand vare, hvis man kolliderer med et tankskib? Det vil jeg godt have et svar på.

Så siger miljøstyrelsen, at hvis der skulle blive brug for det beredskab, man ikke har, så skal det nok blive sat i sving. Det synes jeg er helt fint.

Vi må altså studere den dagsorden, og hvad det er, der er blevet sagt i dag, for jeg synes ikke, den er imponerende. Jeg synes ikke, vi har opnået ret meget. Hr. Camre sagde og især ministeren sagde her til sidst noget. Så må vi jo håbe på, at de folk, der bliver puttet ind i den komité, har lidt mere vidsyn og lidt bedre dømmekraft end de embedsmænd, som har forsynet ministeren med oplysninger.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg kan godkende fru Margrete Aukens udtryk, som er lidt i familie med et kendt ordsprog af Peder Laale.

Hermed sluttede forhandlingen.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Som tidligere meddelt skal jeg udsætte afstemningen til mødet i morgen, torsdag den 9. december 1982.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 72: